

Schuldig om lief te hebben

door: M.J. Koechlin

*“Weest niemand iets schuldig dan elkaar lief te hebben;
want wie de ander liefheeft, heeft de wet vervuld”*

Romeinen 13:8

De hele wet wordt vervuld in: *“U zult uw naaste liefhebben als uzelf... Daarom is de liefde de vervulling van de wet”* (Rom. 13:9, 10; zie ook Gal. 5:14). Als dat het geval is met de wet, hoe staat het dan met de genade en de geboden van de Heer? Het oude gebod en het nieuwe gebod.

Het is altijd de liefde, de liefde die God heeft geopenbaard in Zijn geliefde Zoon en die Hij door Hem in de Zijnen heeft uitgestort. Het is een schat die van ons schuldenaars maakt, niet alleen tegenover God, maar ook tegenover alle mensen.

Paulus die het evangelie van God verkondigde beschouwde zich zo. Hij voelde zich schuldig tegenover alle mensen, zowel joden als de volken. Het was voor hem een schuld die hem beknelde. Hij voelde zich verplicht om deze schuld ruimschoots te betalen. Wij zijn ook schuldenaars tegenover onze naaste. Dat wil zeggen tegenover alle mensen. Onze schuld is de liefde die God in ons hart heeft uitgestort door de Heilige Geest en die Hij ons heeft gegeven. Wij moeten ervan uitdelen en die liefde moet werkzaam zijn naar allen toe.

Wie liefheeft is uit God geboren en kent God. Door de liefde kunnen wij openbaren dat wij kinderen van God zijn en dat wij Hem kennen. *“Wie niet liefheeft, heeft God niet gekend, want God is liefde”* (1 Joh. 4:8). We zouden onze harten meer moeten oefenen om te laten zien wat de liefde van God inhoudt en wat hij voortbrengt. Wij falen daarin vaak. Paulus wijst de Korinthiërs op de weg van de liefde. Als zij die trouw gevolgd hadden zou de apostel niet genoodzaakt zijn hen te vermanen over hun gedrag, hun verschillen en geschillen die zij met elkaar hadden. Waarom verdroegen ze niet liever onrecht? Waarom lieten ze zich niet liever onrecht aandoen? De liefde zoekt zichzelf niet, wordt niet verbitterd, verdraagt alles, hoopt alles en is vol goedheid (1 Kor. 13:4) “Waarom?” zegt Paulus. Omdat de liefde ontbrak. Als de liefde zijn werk kon doen in onze harten, zouden dan niet alle moeilijkheden verdwijnen?

Alles verdragen en niet de eigen rechten laten gelden, dat is liefde. Maar dat is in tegenstelling met onze natuur. Wanneer wij een broeder zien in beproeving of moeite openbaren wij dan een medelijdende liefde?

Wanneer iemand ons onrecht aandoet, ook al is het maar een klein onrecht verwijt, neemt de oude natuur gelijk de boventoon. De liefde is dan gelijk uitgeblust. Zouden we ons daarover niet moeten verootmoedigen? Zouden we niet dikwijls tegen onszelf moeten zeggen: de liefde ontbreekt? Ja, de liefde en de zachtmoedigheid ontbreken, niet bij mijn broeders, maar in mijn eigen hart.

Laten we voortdurend kijken naar de Persoon van de Heer. Naar Hem die de liefde is en die ons in Zijn leven en sterven het prachtige schilderij heeft laten zien van werkende liefde. Hij heeft laten zien wat de liefde kan en moet voortbrengen.

De Heer vraagt aan ons om elkaar lief te hebben zoals Hij ons heeft liefgehad. Omdat Hij Zijn leven voor ons heeft gegeven hebben wij de liefde leren kennen en zijn wij schuldig ons leven voor de broeders te geven. Dat is de maatstaf. En deze liefde moet niet afhangen van wat onze broeders voor ons betekenen maar wat ze betekenen voor de Heer. Ze kunnen ons hebben beledigd, ons onrecht hebben aangedaan, maar het zijn broeders, Geliefden door de Heer. *“Voor zoveel u het aan een van deze geringsten niet hebt gedaan, hebt u het Mij ook niet gedaan”* (Mat. 25:45). Mensen kunnen in sommige omstandigheden verdraagzaam zijn als het voor hen belangrijk is of om moeilijkheden te vermijden. Maar dat is geen liefde. De liefde is vol goedheid en vergeet zichzelf om aan anderen en hun belangen te denken.

De liefde is als een kleed waarin wij ons aan de wereld moeten laten zien. We moeten ons hullen in zachtmoedigheid die we aan alle mensen moeten laten zien. In dat kleed moeten wij ons laten zien, zoals de Heer zegt: *“Hieraan zullen allen weten dat u mijn discipelen bent, als u liefde onder elkaar hebt”* (Joh. 13:35). Het zal een teken zijn van onze oorsprong. Wat een aanstoot zouden wij voor de wereld zijn als wij belijden kinderen van God te zijn en wij onze vleeselijk gevoelens openbaren en geen liefde.

De toestand van de Korinthiërs maakte het voor de apostel nodig veel verwijten en vermaningen te plaatsen. Zij waren opgeblazen en trots. Zij waren verdeeld en hadden rechtsgedingen met elkaar, er was zelfs ontucht onder hen. Al deze vermaningen zijn als

het ware samen te vatten in dit: *“Laat alles bij u in liefde gebeuren”* (1 Kor. 16:14). Dat is de betere weg die hij hun wilde laten zien. *“En ik wijs u een nog uitnemender weg”* (1 Kor. 12:31).

De liefde die God in onze harten heeft uitgestort moet gepraktiseerd worden ten opzichte van onze broeders door hun goed te doen, maar hij moet ook uitstralen naar iedereen. *“Laten wij dus, wanneer wij gelegenheid hebben, goeddoen aan allen, maar het meest aan de huisgenoten van het geloof”* (Gal. 6:10) We zullen ook bidden voor alle mensen. Liefde als antwoord op haat kan de hardste harten breken en de zondaar brengen tot Hem, die liefde is. De gelovige is een kanaal dat deze liefde om zich heen kan verspreiden. Dat onze harten daarmee vervuld mogen zijn, zodat ze overvloeien en het laten zien aan hen die Hem niet kennen. Laten we net als de apostel gedrongen mogen worden door de liefde van Christus, namelijk dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend was (2 Kor. 5:14-20). Wij zijn schuldig om hen deelgenoot te maken van het evangelie van de genade en ze deel te laten krijgen aan de liefde van God en de liefde van Christus.

Er is niets hoger, niets dieper, niets groter dan de liefde. De apostel wilde dat de Efeziërs geworteld en gegrond zouden zijn in deze liefde: *“opdat u ten volle in staat bent te begrijpen met alle heiligen, wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot de hele volheid van God”* (Ef. 3:17). De Heer zegt: *“blijft in mijn liefde”*. Judas zegt: *“bewaart uzelf in de liefde van God”* (Jud. :20). *“Voor alles, hebt vurige liefde tot elkaar”* zegt Petrus (1 Petr. 4:8).

Er zijn drie dingen die blijven en zij vormen in zekere zin de toestand van de gelovige: geloof, hoop en liefde. Het geloof richt zijn gedachten op de afwezige Heer. De hoop op Zijn wederkomst en heerlijkheid en om deze heerlijkheid met Hem te delen. Maar deze twee zullen verdwijnen met het lichaam van onze vernedering. Wij zullen aan geloof en hoop geen behoefte meer hebben in de tegenwoordigheid van de Heer zelf. Maar de liefde? De liefde is eeuwig, de liefde vergaat nooit.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1932-273](#)

Titel: [La dette de l'amour](#)